

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Teruma 5784

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In the merit of our soldiers and captives

Shabbat Times

17:07

18:05

Issue 18

The Parsha opens with the directive to donate gold, silver, copper and other precious objects towards the construction of the Mishkan, the Tabernacle.

When instructing us to donate to the Mishkan fund, the Torah uses the word "Take for Me" as opposed to "Give Me..."

The commentators question the seemingly inappropriate use of the word, for surely when a person gives tzedaka, a donation to a worthy cause, he is *giving* to that cause and not taking.

One approach to answer this question is that one can never use the word "give" in reference to Hashem. We can never truly give Hashem anything, for giving to another implies that the other is deficient in a particular matter, and I am giving him what he is lacking.

Since Hashem is perfect and can lack nothing, there is nothing we can really give Him. This is why the Torah uses the word "take". Hashem is asking us to take of our money and to be part of something bigger than us.

Also, the Torah is using this terminology to teach us another valuable lesson. Hashem knows that it is not easy for us to give of our money and resources to others. We have a very strong connection to our money. By using the word "take" and not the word "give", the Torah is teaching us that when we give tzedaka, we are actually taking and not giving.

Sure, we are giving our money away when we donate to the cause. The reduction of funds in our bank accounts is proof of that. But it is only hard to give if we live life believing that what's mine is truly mine. If we understood that our prosperity and the amount of wealth we possess is a gift from Hashem, with the primary purpose of giving it to worthy charitable causes, then when we give tzedaka, we are actually taking it out of our physical

bank accounts, and redepositing it into our spiritual bank accounts that will travel with us to the next world for all eternity. The Torah tells us to take our money and resources and "to build a Mishkan, a Tabernacle, so that Hashem may dwell inside of them."

The medrash asks why the word Mishkan is referred to in the plural, as "them" and not in the singular, as "it".

It answers that by building the Mishkan, Hashem will draw close to each and every one of us and He will dwell inside of us! The idea behind this medrash is that if we give our money to charitable causes, to supporting Torah, to building shuls, to feeding the needy, then we are affirming our belief that Hashem truly lives in side of me! A person needs a lot of faith in Hashem, he needs a firm belief that He is the source of our blessing, to give away his money. By doing so, we invite Hashem into our lives and bring further blessing to ourselves and our families!

Rabbi Guy Dvir

Face to face

The Cherubim have great importance in the Temple, as evident by the fact that they are placed in the Holy of Holies. Despite this, their role is not explicitly stated in the Torah. What do the Cherubim signify? The implication of the Cherubim having the face of male and female, teaches that the love between the Jewish people and G-d resembles the love between a man and woman. The Cherubim teach that love is when two people face each other. In other words, they look to see what the other person needs and what they can do to make the other person feel good. Instead of thinking about themselves, they try to understand what the other person feels.

In contrast, when the Cherubim turn their face away from one another, this represents a state of distance between husband and wife. This happens when each person thinks only of themselves and ignores the other person. They don't know or care about how the other person feels inside. In these states of affairs, each person is far away from the other one. The Holy Arizal teaches that the male and female that exist in the physical world are a mere reflection of the male and female that exist in the supernal world.

Minyanim at the kollel Shacharis 7:00 8:15
Mincha 12:50 17:19 Maariv 17:49 18:00 20:00

Their relationship alternates between periods in which they're back-to-back and times in which they are face-to-face. When they're back-to-back there is a lack of peace in the physical world. There is wrath and division, as well as destruction. But when they face each other there is oneness and wholeness in the physical world. The power of our mitzvot and good deeds is that they cause the heavenly male and female to face each other.

The Talmud teaches that when Adam and Eve were first created, they were glued to each other back-to-back. It was only later that God said, "The Lord G-d said, 'It is not good for man to be alone; I will make a fitting helper corresponding to him.'" The Ramban explains the word "corresponding to him" alludes to the fact that initially, man and his wife were not facing each other as they were back-to-back. Then, seeing that this wasn't the ideal situation, G-d caused them to face each other. Although Adam and Eve were together, the Torah considered them as being alone. This is because when each person cannot stare the other person in the face, each person is alone. The goal of love is to go from being alone to being together. To go from being back-to-back to being face-to-face. If we can look at each other in the eyes, we are never alone.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה

פרשת "תרומה" התשפ"ד

זמני השבת

17:07 18:05

גליון 18

לרפואת דאבע דבורה בת שרה

לשאלות

0584810910

שאל את הרב

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: נולדתי בתאריך י' אדר בשנה פשוטה.

מתי אני חוגג יום הולדת השנה? באדר א' או באדר ב'?

תשובה: ראשית יש לדעת שיש גישות שונות האם בכלל יום הולדת הוא יום בעל משמעות יהודית שאנו בכלל צריכים לדון בו מתי הוא חל. וכאמור יש בזה גישות שונות, יש הנוקטים ש'יום הולדת' אינו סיבה לחגיגה, ולראיה מביאים כי המקום היחיד בתורה בו מוזכר 'יום הולדת' הוא בהקשר של פרעה מלך מצרים (בפרשת 'וישב').

אך הבן איש חי כתב שיש נוהגים לעשות בכל שנה את יום הלידה ליום טוב וסימן יפה הוא, וכן רבי צדוק הכהן מלובלין כותב שיום שהאדם נולד בו אז הוא בתוקף מזל ואין לו לירא באותו יום בכל שנה משום דבר שיועז מזל אז, וכן בחסידות חב"ד נוהגים לציין את יום ההולדת בכמה מנהגים מיוחדים.

ולפי גישה זו האחרונה אכן יש לברר מתי חל יום ההולדת שלך השנה באדר א' או באדר ב'.

והנה ביארתי בעלון הקודם שלגבי בר מצווה, הקובע הוא אדר ב' (למי שנולד בשנה פשוטה) אבל לגבי יארצייט (יום הפטירה) נחלקו בזה השולחן ערוך והרמ"א, שלדעת השולחן ערוך הקובע הוא אדר ב', ולדעת הרמ"א הקובע הוא אדר א'.

ושמעתי מי שרצה לדמות דין יום הולדת לדין בר מצווה, אמנם לעניות דעתי אין הדבר כן, ועל אף שבמחשבה שטחית נראה לנו שהדמיון של יום הולדת לבר מצווה הוא הרבה יותר מתאים והולם מאשר ליארצייט, מכל מקום לפי מה שביארתי בעלון הקודם את חילוק הדברים יוצא שדין יום הולדת שווה ליארצייט.

והביאור הוא שבבר מצווה אין אנו מחפשים את תאריך הלידה, אלא את היום הקובע את גדלותו, ומאחר וגדלותו תלויה בכך שיעברו עליו 13 שנה, והשנה האחרונה היא שנה מעוברת, ושנה מעוברת היא בת י"ג חודש - לא נהייה בר מצווה אלא באדר ב'.

אולם ביום הולדת וביארצייט אנחנו מחפשים את תאריך המאורע (לידה או להבדיל פטירה) ובזה השאלה תלויה מהו האדר האמיתי ומהו האדר שהוא רק

שאלה: כדי להשוות את שנת הלבנה לשנת החמה.

ולכן דין יום הולדת כדן יארצייט שלדעת הרמ"א הרי זה באדר א' (מנהג בני אשכנז) ולדעת השולחן ערוך הרי זה באדר ב' (מנהג בני ספרד).

אמנם כמובן ניתן לחגוג (חגיגה יהודית) פעמיים, גם באדר א' וגם באדר ב' (והרי גם לגבי יארצייט כתב המשנה ברורה שאם ניתן לנהוג אותו גם באדר א' וגם באדר ב' - כך יש לעשות) וטוב לב משתה תמיד.

שאלה: אני ורעייתי התחתנו לפני כן וכך שנים בחודש אדר.

יש לנו מנהג לציין יום זה ב'יציאה למסעדה'.

מתי השנה אנו מציינים יום נישואים בחודש אדר א' או בחודש אדר ב'?

תשובה: הנה כאשר נשאלתי בעבר שאלה זו, עניתי בבדיחותא לשואל, תלוי מה מצב הנישואין שלך ושל רעייתך... זה בגדר יארצייט... או בגדר בר מצווה... ולעצם העניין: יום נישואים הוא אינו יום עם משמעות הלכתית, ולכן אין צורך כלל לדון בשאלה זו.

הרוצים לציין את יום נישואיהם, יכולים לעשות זאת באדר א', או באדר ב', או בשניהם גם יחד.

שאלה: הוזמנתי בעבודה לחתונה עם רב רפורמי - נוצרי ויהודי.

הכלה התחילה גיור והפסיקה בגלל הקורונה.

החתן הוא יהודי, עובד איתי וחביב עליי. מה נכון לעשות במקרה כזה בשם כבוד הבריות לכל הפחות?

תשובה: בוודאי אם אפשר לא להשתתף כלל - כך צריך לעשות, שאין נבוא ונאחל מזל טוב ליהודי שמתבולל ומתחתן עם גויה, ומעל הכל מנצח רב רפורמי... אין נשתתף ב'שמחה' זו, ולשמחה זו מה עושה?

גש לחתן לפני החתונה ותסביר לו שאתה כיהודי הגאה בעמו וחרד לעתידו, לא יכול בשום פנים ואופן להשתתף בזו חתונה ועם זאת אתה אוהב אותו ומאחל לו רק אושר כל החיים. וה' הטוב יכפר בעד עמו.

נווט לשולחן שבת

הרב יעקב נדב שליט"א רב קהילת אחוות רעים

• **"בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו" ולמדו חז"ל (יומא ע"ב).**
מכאן שהמסיר את הבדים לוקה.

דבר זה מיוחד דווקא בארון הברית שהרי גם למזבח הזהב והשולחן היו בדים, אלא שאותם היו מחברים לכלים רק בשעת המסעות.

מדוע נתייחד הארון בכך שהבדים קבועים תמיד כחלק מצורת הארון.

למדנו מכך דבר נפלא - מבאים הרש"ר הירש והנצי"ב בביאורו העמק דבר -

עם ישראל לא יכול להתקיים בשום זמן ומקום ללא התורה ומשום כך הארון כביכול מוכן תמיד לנשיאה ובשונה מעבודת ביהמ"ק והקרבנות שלא נוהגת אלא בארץ ישראל, אין אומתנו אומה אלא בתורתיה - שבכתב ובע"פ ולכן צורת הארון מבטאת את יכולת הנשיאה ולא מוגבלת למקום מסוים.

אולי ניתן למצוא את הרעיון הזה אף במאמר חז"ל במסכת מגילה (דף י' ע"ב)

"ואמר רבי לוי: דבר זה מסורת בידינו מאבותינו: מקום ארון אינו מן המדה".

ביאור הדבר: קדש הקדשים היה עשרים אמה ובתוכו ארון הברית וכאשר מדדו משני צידי הארון, בכל צד נשארו עשר אמות כך שבדרך נס הארון לא תפס מקום כלל.

וניתן לבאר שבא למדנו שהארון והתורה אינם תלויים במקום מסוים ואפילו קדש הקדשים שנראה המקום המתאים ביותר, בכל אופן הארון אינו "זקוק" למקום המסוים הזה, אלא התורה הולכת איתנו לכל מקום שאנו הולכים, בארץ ישראל או בגלויות השונות מהמזרח ועד המערב. ובכל מקום מצב זמן עם ישראל מחזיק בתורה.

"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר"

בציוריו על בניית ארון הברית נאמר "ועשו ארון עצי שיטים" בלשון רבים ולעומת זאת בשאר הכלים הציור נאמר בלשון יחיד "ועשית" ו"וצפית".

ומציין הרש"ר הירש שלשון כזו נזכרת על עשיית המשכן בכללותו "ועשו משכן עצי שיטים", ובעצם הארון שמייצג את התורה הוא התכלית של המשכן ובזה השייכות היא של "כלל ישראל".

נראה להתבונן וללמוד כמה נקודות מצורתו המיוחדת של הארון.

• **ר' חנניא אמר: שלש תיבות עשא, שתיים של זהב ואחת של עץ. נתן של זהב בשל עץ ושל עץ בשל זהב וציפהו דכתיב 'וצפית אותו, זהב טהור מבית ומחוץ'**

הזהב הוא חומר שאינו משתנה אלא מתכת אצילית וקבועה, ולעומתו העץ הפנימי הינו בעל צמיחה והתפתחות.

אדם בטבעו הוא בעל יכולת צמיחה והתפתחות, אך מלמדת אותנו התורה שכל התפתחות הכרחי שתהיה בתוך מסגרת הזהב של חוקי התורה.

במבט שטחי נראה כביכול ששמירת המצוות על כל דקדוקיהן מגבילה ולא מותירה מקום להתפתחות.

אך האמת אינה כן, אלא בכל מצוה אמנם בחלק המעשי היא מאוד מוגדרת ומוגבלת - כמו הצורה להניח תפילין בדיוק במקומם הראוי - וכן בכל שאר המצוות, אך מצד שני "רחמנא ליבא בעי" הקב"ה רוצה מאיתנו את הלב בקיום המצוה וזו ההתפתחות הפנימית בתוך מסגרת הזהב של חיי התורה. כל יום והתפילה בהתעוררות מיוחדת וכל מצוה בהתלהבות של קדושה מחדש.